

mas és győzedelmes birodalma, melynek arcvonásait viseli minden törekvő, teremtő és üzekedő emberi lény...!

Hát már megint szónokol az én drága kisöcsém!, lép ki most a teraszra egy honvéd-tiszti egyenruhás férfi, nyomában Weiner Jankával, aki elveszi tőle éppen a poggyászatát.

Flórián Imrus!, kiált föl Raposkáné Sári, és még össze is veri a tenyerét.

Szervusztok, jól mulattok?, mosolyog körbe ránk Flórián alezredes, de máris folytatja öccsének ugratását – hogy is volt ez, Johannka?, a világ mint nagy létrejövés, mi?, meg a hogyhívják, a teremtőerő...?

Das Schöpferische – nem egészen ugyanaz, de hagyjuk, Imre. Különben szervusz.

Bécsben hallgattuk párszor, énekiem, mondjuk, hányingerem volt ettől a profeszortól, hogy is hívták, Johannka?, de őt lenyűgözte, valósággal beleszédült. Ugye még évekig visszajártál? Óriási szeánszokat celebrált az öreg, valóságos rajongótábora volt, sose felejttem el, azokat a révült szónoklatait úgy hadonászta végig, hogy...

Imre, nagyon kérlek...!

Mert valami kampószerűségben végződő, csonka keze volt, és ő ezt az igen sajátos végtagot nemhogy röstellte vagy zsebbe rejtette volna, hanem mint világháborús sebesülésére roppant büszke volt rá. Szóval ilyen madárkaromszerű, háromágú bőrkesztyűujjzatban ért véget a csonkjá, avval bökődött fel a levegőbe, és úgy rikácsolta, hogy...

Abbahagynád már?, befogod végre a szádat?, toporzékol a terasz közepén Johannka.

Hogy a népek sorközösségében, kedves hallgatóságom, kiabálja túl az öccsét Imre, nemcsak a szokásnak, a mítosznak és az erkölcsnek, hanem igenis a művészetnek is érvényre jut a maga faji meghatározottsága!

Egy pillanatra csend lesz, ezért mindenki tisztán hallja bentről a kis női örömsikolyt s nyomában a boldog férfihangoskodást, Punókám!, Palcsi!, hát merre bitangoltatok el a papa elől?, pedig megmondtam, ugye, hogy sokáig nem bírom, és egyszer csak hazalógok, nem megmondtam?, s látjuk is, hogy ölelgeti Gábor Dezső az övét az ajtónál.

Kemény István

MIDLIFE CRISES

Az iskolában okos kamasz lányok
nem hiszik el a holokauszot.
Szívem, mit csodálkozol,
te meg engem tagadtál meg!

Én azért éltem, hogy emlékezzünk,
jó sok hibával, de mégis azért,
te nekem éltél, ennek most vége:
már az új játékaidnak élsz.

Én tudtam, hogy bármi megtörténhet,
de más történt: hogy elvesztettelek.
Ez nekem is jó lecke volt, te viszont
nem lehettél volna felelőtlenebb.

Mert én tudtam, mi kell az ostobáknak,
de csak addig, amíg te bennem hittél.
Most majd szétszedik megint a világot,
és én hagyni fogom, mert megtagadtál.

LECKE

Az ostobákkal pedig úgy kell bánni,
hogy felnősz velük, és nem is tudod,
hogy ostobák-e, mert csak egy család van,
szereted őket és simogatod,
és amit mondanak, szentírás lesz,
és lefekvés után mondogatod,
és ha megbüntetnek, befogod a szádat,
és nem veszed észre, hogy nem boldogok,
és tudod előre, hogy *Neked beszélek,*
édes lányom! – ezt megkapod,
hogy *Világnézetre szüksége van egy*
kultúremlernek! – ezt felfogod,
és ha felnősz, majd kellő alázattal,
hogy ostobák neveltek, gondolhatod,
de akármit gondolsz róluk, halálíg
szereted őket és simogatod,
és ha zsidóznak, illő tisztelettel
a tények alapján kijavítod,
és ha embert ölnének, ismerve őket,
azt évekkel előre zsigerből tudod,
és egy könnyű viccel, vagy az ötödik paranccsal
a jó pillanatban megállítod,
és azt, hogy valaki más bántsa őket
rajtad kívül, azt nem hagyod,
egyrészt azért, mert szereted őket,
másrészt azért, mert így a jobb,
és ha a te lányod leostobáz majd,
eszedbe se jut, hogy felpofozd.
Ha így lesz, szívem, egy új életedben
már semmitől sem kell tartanod.

A HUSZADIK ÉVÜNK

Te a holdam, én a földed,
ez tartott mindig össze minket
holdomiglan, földödíglén.

De most te is bolygó szeretnél lenni,
önálló kislány, egy név, ami nem *mi* –
a szépségedtől meg is tehetnéd.

Jól is mutatnál nap körüli pályán,
tündökölnél ott is aranysárgán,
de nincs módomban elengedni téged.

Essünk előbb túl az érzelmi részén,
a földi élethez kellettünk te és én:
te lötyögtetted az óceánokat.

De inkább maradjunk a fizikánál,
törvényt sértenél, ha nekivágnál
a naprendszernek – durván csak ennyi:

ha változtatnál a kettőnk dolgán,
az első lenne, hogy belém csapódnál.
Próbáld csak meg, én nem mondom el újra.

Kun Árpád

PIKKELYGATYA

1

„Hol járunk már az éden fáitól!”

Tényleg, hol? Ha esetleg datolyapálmák,
akkor csak egyetlenegy alatt jártam
a Nápolyi-öbölben. Az is csak azért
érdekes, mert az első feleségem
incselkedve mögéje bújt, és soha
többé nem bírtam előcsalogatni.
Pedig fényerő és távolság pontosan

be volt állítva a gépen, hogy készítek
róla egy boldog fotót. Azóta se érti senki,
mit keres a fényképek között
az a rücskös, rostos pálmafatörzs
háttérében, mint alvilági sziklák,
a gyászos kinézetű Capri szigetével.

2

„Hol járunk már az éden fáitól!”

Tényleg, hol? Ha esetleg fűzfák, akkor
a Hévízi-tó partján állnak. Amikor
fuldokoltam, utánam nyúltak a víz alá,
abba a fátyolos és bugyborékos,
tartályszerű tartományba, ahol
vízi hullák, sellőfiúk, sellőlányok
életből halálba zsilipelnek át.

Kihúztak, és apám karjára ültettek.
Később csak viccből játszottam a
minibálnát, és spricceltem vizet.
Hogy ne fogjanak gyanút, miből
is vedlettem vissza. Mert vízi hullából
és főleg sellőfiúból. Pikkelygatyámat
a farokuszonnyal gondosan begyűrtem
fülem mögé a kispolcra.

Néha
azért felveszem és visszaúszom.
Pattogó füllel lesem a zsilipelőket.

A MÁSIK

Hol voltam, hol nem voltam,
csak ne ott legyek, ahol vagyok.
Járni se tudtam, de négykézláb
kimászni belőle és lesajnálni
a hátramaradt csecsemőt, már igen.
Ő is én voltam, és ő sem volt én.
Boldogságában az riasztott,
hogy hajszálpontosan beleillett

saját körvonalaiiba. Amikor már
megtehettem, jobb híján a
boldogtalanságot választottam.
Hogy kísértet lehessek önmagam
körüli. Hogy, ha megismernek is,
maradjon egy ismeretlen másik.

Persze hogy menekülés volt,
persze hogy öncsalás. Most mégis
hálás vagyok neki, a másiknak,
amiért tőle félhettem, nem a haláltól.

Rakovszky Zsuzsa

A SVÉDEK

Nekidobja a labdáját a falnak, aztán ahogy visszapattan, elkapja. Egyszer, kétszer, sokszor. Már vagy tizedszer fog bele a labdaiskolába, de mindig elrontja. Eleinte elég könnyű, csak tapsolni kell, miközben a labda megteszi az utat a falig és onnét vissza a tenyeréig, de aztán a háta mögött meg a felemelt térde alatt kell átdobnia. Ilyenkor ritkán sikerül eltalálnia a falat, hacsak nem áll hozzá nagyon közel: a labda elgurul, és még jó, ha nem esik be a félig nyitott pinceablakon. Ott guggol a porban, a virágzó ecetfa teliszórja a haját és a ruháját émelyítő szagú, apró csillagokkal, és fölfelé sandít a fölöttük lévő lakás erkélyére. Gertikét viszonylag ritkán engedik le az udvarra („Mert csak összekoszolnám magam... mert azt mondja anyukám, csak az utcagyerekek lógnak egész nap kinn az udvaron...”), de az erkélyre azért elég sokszor kijöhet („...hogy ne legyen olyan szobaszíнем...”), és ilyenkor legalább beszélgetnek egy kicsit.

Füledt meleg van, a kerítés tövében a fű száraz és sárgás, mintha már a vége felé járna a nyár, pedig még csak most kezdődött. A hőség még mindig nem enyhül, pedig már lassanként vége a délutánnak: itt, ahol most guggol, még égetően forró a por, de az árnyék már elindult visszafelé a folyosóra nyíló ajtótól, és lassan araszolva, ellenállhatatlanul szorítja egyre hátrább a napsütötte részt a kerítés felé. A Kissék pinceablakán még sárgászörösen izzik a rozsdás vaslap, a virágszirom formájú, sötét lyukakkal, de a Gáspárékén a vaskos, vaspántos fatáblát már bekebelezte az árnyék. Vagyis már régen elmúlt fél öt – az anyjának már itthon kellene lennie, hacsak nem túlórázik.

Tegnap ugyan nem mondta, hogy ma túlórázni fog, de biztosan így van, különben már megjött volna. Reggel óta egyedül van: küzd a kísértéssel, szeretne fölmenni az emeletre, és becsöngetni Gertikéékhez – de még mindig azt reméli, Gertike talán magától is kijön, legalább az erkélyre. Végül majdnem mindennap enged a kísértésnek, és becsönget hozzájuk, pedig nem szereti, ahogyan ilyenkor mosolyognak rá, különösen a nagylány. Az iskolaév alatt sokszor be sem engedik („Nem ér most rá a Gertike, tanulni kell neki!”), és ez akár igaz is lehet, Gertikének szemlátomást több időre van hozzá szüksége, mint neki, hogy elkészítse a házi feladatát (ő a szünetben szokta), és